

ARDEALUL

JURIDIC

REVISTĂ LUNARĂ DE DREPT ȘI UNIFICARE LEGISLATIVĂ

REDACTIA:
Str. G. Mărzescu Nr. 20

Abonamentul pentru Institutul și Autoritățile 500 Lei pe an
 : : Auctorități decătorșii)
 : : Magistrați) 400 Lei pe an
 : : Avocați)
 Publicații și anunțuri pentru un număr 2 lei cuvântul
 : : mai multe numere 1,50 lei
 : : cuvântul

Administrația la
Curtea de Apel S. I. Cluj
Telefon: 268

Fondator: VASILE M. DIMITRIU Consilier la Curtea de Apel din Timișoara

Comitetul de conducere și redacție:

I. MĂNESCU

Președinte la Curtea de Apel Cluj
Directorul revistei

AL. ULVINIANU

Președinte la Curtea de Apel Cluj

I. PREDOVICIU

Consilier la Curtea de Apel Cluj

Dr. AL. DRAGOMIR

Decanul baroului din Cluj și vicepreședintele Uniunii Avocaților din Țară

Secretar
VIRGIL I. MĂNESCU
student la Drept și Filosofie

S U M A R :

1. Ce trebuia mai întâiu să legiferăm.
de Constantin S. Marosin
2. Jurisprudențe civile.
3. Jurisprudențe procedurale.
4. Jurisprudențe penale.
5. Jurisprudențe la diferite legi.

Nu se publică decât hotărârile instanțelor de recurs, iar ale instanțelor de fond numai cele cenzurate de instanțele superioare sau rămase definitive

Orice număr ne primit se retrimite la cerere în contul abonamentului.

Prețul unui număr 35 lei

CONSILIUL LEGISLATIV

COLECȚIUNE
de
LEGI și REGULAMENTE
(1 Ianuarie 1932—31 Decembrie 1932)

Tomul X
Partea IIa
Regulamente

Ediție oficială întocmită în conformitate cu art. 57 din Constituție și art. 3 din legea pt. organizarea Consiliului Legislativ 1932

București, Monitorul Oficial și imprimeriile statului,
Imprimeria centrală 1933. **Preț: 1 Lei 200**

LEGEA

pentru Unificarea
Contribuțiilor Directe și pentru Inființarea
Impozitului pe Venitul Global

Textul în vigoare, completat cu modificările aduse până la 15 Martie 1932, însoțită de Instrucțiunile oficiale, adnotate cu Deciziunile Comisiunii Centrale Fiscale.

Ediție întocmită de
Jordan G. Ștefănescu
directorul Contribuțiilor Directe din Ministerul Finanțelor

Editura:
Revistei Administrația Financiară
Bulevardul Elisabeta Nr. 6 București

JUSTIFICAREA
(*RESTITUTIO IN INTEGRUM*)

de
SABIN MOLDOVAN

Judecător la Trib. Arad

Tipografia Românească Timișoara

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ce trebuia mai întâiu să legiferăm

După unirea teritorială, opera celor morți pentru patrie, trebuia să vină unirea sufletească, care trebuia făcută prin toate căile de manifestare a celor supraviețuiți după marele efort, și astfel și de noi, împărțitori de dreptate, prin o urgentă unificare a tuturor legiuirilor.

Pentru a înlătura, cuvintele ce uneori parcă au justificare, unificarea cu furca, înțelegând extinderea legilor pe întreg teritoriul țării, fără a fi în prealabil cercetate, corectate, modificate, s-a căutat a se da în seama Consiliului Legislativ, redactarea textelor pentru unificarea codurilor de bază, rămânând în seama guvernelor și parlamentelor, redactarea și votarea celorlalte legiuiri.

Asupra modului de redactare și de legiferare, a textelor diverselor legi, făcute de ultimii, am arătat altă dată, în câteva observațiuni, greșelile făcute.

Dar fără a închieta opera de redactare a textelor, din codurile de bază, date în seama consiliului legislativ, și a operei de legiferare, se putea pentru bunul mers al Justiției, și al unei rapide unificări, legifera următoarele:

1.) a.) Să se redacteze în câteva articole, o lege de competență penală și civilă a instanțelor judecătorești, specificându-se pentru fiecare instanță, atribuțiile pe titulatura lor, date în competența fiecărei instanțe, deoarece aceasta, nu ar fi împiedecat întru nimic, unificarea codurilor.

Această lege, ar fi înlăturat, multe neajunsuri în aplicarea Justiției, judecarea în Ardeal de tribunale, a unei bătăi cu certificat medical de 21 zile, dar cu o ușurință cunoscută de toți, a unui furt în valoare de 1000 lei, judecarea de tribunalul dela sediul Curții la diverse infracțiuni, etc.

Rezolvarea la judecătoria, a pensiei alimentare în materie de divorț în Ardeal, rezolvarea numai de tribunale, a chestiunilor tutelare, purtând din capul județului pe moștenitori, pentru 1 sau 2 jugăre de pământ.

Că era nevoie de această lege de unificare, a competenței instanțelor judecătorești, avem dovada eforturile făcute mereu de Inalta Curte de Casație și Justiție, care pe cale de jurisprudență stabilește că judecătoriile de ocoale, sunt competente a judeca contravențiile date în jurisdicțiunea preșurilor, interpretând lipsa unui text în legea administrativă, deși competența aceasta, era dată, prin legea de punere în aplicare a procedurii penale Ardelene.

Tot pe cale de jurisprudență, Inalta Curte de Casație și Justiție decide că, tribunalele sunt competente a judeca acțiunile penale directe conform art. 60 pr. pen. V. R., după ce mai întâiu hotărâse contrar.

Deasemenea tot pe cale de jurisprudență, I. C. de Cas. și Justiție, stabilește competența tribunalelor, pentru a judeca infracțiunile la legea poliției C. F. R.

Inalta Curte de Casație, tot pe cale de juris-

prudență a stabilit competența Curților de Apel, pentru a judeca în teritoriile alipite, pe ofițerii de poliție judiciară conform art. 493 pr. pen. Ori această lege, formată din câteva articole, stabilind competența judecătoriilor de ocoale, tribunale, Curți cu juri, Curți de Apel și Curtea de Casație, ar fi înlăturat, anomalia de a vedea judecat, după 15 ani de zile, de instanțe deosebite, aceleași infracțiuni, și de a nu forța Curtea de Casație ca să dea jurisprudențe, în materie de competență, cari mai în toate țările, aceasta se hotărăște prin legi, în loc de a da jurisprudențe, pe chestiune de drept și doctrină, unde cu adevărat, e câmpul cel mai frumos de lucru, al instanțelor judecătorești.

În anteproiectele de procedură penală și civilă art. 13—19, acum în studiu și depuse pe biroul Camerei, chestiunea de competență a instanțelor judecătorești, este foarte incomplet tratată, se înșiră doar în graba condeiului, câteva articole, a unor texte nementionate.

Se putea măcar cu ocazia aceasta, trece în competența judecătoriilor de ocoale, infracțiunile la legea de poliție C. F. R. din 1879, infracțiunile la legea sanitară, și infracțiunile la legea sanitară veterinară, cu toate că între timp, se votase o lege, prin care se stabilise în contra ordonanțelor de amendă, a organelor administrative, se va introduce apel la judecătoria de ocol, — plecată dela principiul constituțional, al supravegherii ce o are puterea judecătorească, asupra organelor administrative (art. 107 Constituție).

b.) Tot în legătură cu legea de competență a instanțelor, s'ar fi putut stabili precis, pentru toate legiuirile penale, cele civile și comerciale, fiind stabilite prin legea accelerării, termenile pentru declararea căilor de atac, termen pentru depunerea motivelor în susținerea căii de atac declarate, locul unde se poate declara calea de atac, și unde se poate depune motivele pentru susținerea căii de atac întrebuintată, de cine se poate declara calea de atac, și cine poate depune motivele. Se știe că fiecare lege are termene deosebite și locuri de depunere deosebite, un lanț, un labirint, unde nici cei mai mari jurisconșulți nu știu să se orienteze.

În anteproiectul de procedură penală, nu este absolut precis, se confundă, în o serie de articole rău redactate, declararea căilor de atac, cu depunerea motivelor, în susținerea căilor de atac.

Se știe de toți, că aproape fiecare lege, în cari sunt prevăzute penalități, au termene deosebite de apel, de recurs, sau altă, cale de atac, încât nimeni, precis nu le poate ști, ori toate aceste neajunsuri ar fi înlăturate, și nu s'ar fi văzut atâtea greutăți, în aplicarea Justiției, și nu am fi văzut ocaziuni, când instanțe, forțau argumentele în a ajunge la concluziunea, că în materie de recurs dela judecătoria la tribunal, în penal, se aplică legea judecătoriilor de ocoale din Vechiul Regat.

c.) Deoarece legea de organizarea Ministeru-

lui de Justiție, s'a modificat prima dată deabia în 1924 și de atunci de mai bine de 30 de ori, tot în legea de competență a instanțelor judecătorești, s'ar fi putut în câteva articole, unde ar fi vorbit despre competența tribunalului, să se legifereze, că până la unificarea procedurii penale, în Ardeal, complectele de judecată a infracțiunilor de competența curților cu juri, vor fi formate din 3 judecători și prezidate de președintele instanței.

În Vechiul Regat, după războiu, curtea cu juri o prezida șeful tribunalului, mai târziu un Consilier de Cunte, delegat, apoi șeful tribunalului, și acum după noul proiect de procedură penală art. 358, iar un consilier dela Curtea de Apel. Mereu modificări dăunătoare Justiției.

Dacă cele menționate mai sus erau legiferate, câte anomalii nu s'ar fi înlăturat, nu am fi văzut cum deciziunea Camerei de acuzare, semnată de trei Consilieri, este făcută praf, de un supleant în vechime de 4 luni și jumătate și un judecător cu două zile vechime; nu am fi văzut cum acelaș complect de mai sus, că judecă furtul unei pălării de 1000 lei, și peste câteva minute, dădea 20 ani temniță grea.

Dar tot odată, cu legea competenței a instanțelor, se mai putea specifica, că mărturiile administrate în cursul dezbaterilor, sunt a se considera de bune, la dezbaterea finală.

Aceasta ar fi înlăturat amânări nejustificate, a sute de procese în Ardeal, unde foarte multe procese sunt încă în curs de judecată, de câte 4—5 ani, și unde s'a văzut foarte multe procese, prescrise (art. 3 din amnistia din 1929).

Aceste neajunsuri, au fost mereu semnalate, prin rapoarte de toate instanțele din Ardeal, dar spre surpriza tuturor găsim în anteproiectul de procedură penală art. 298 și 320 care extinde aceste greșeli, pe întreg teritoriul țării.

Oare cum justifică acei cari, extind obligația de a audia acelaș complect, pe toți martorii în ședința finală, când tot în procedură se prevăd dispozițiuni că, dacă lipsesc martori, li se pot citi chiar și depozițiile date la jandarmi? Dar totuși cea dat în fața altui complect, trebuie repetată?!... ce anomalii?!..

d) Dar tot la competența tribunalului, deoarece legea autentificării actelor nu s'a unificat, la început s'ar fi putut legifera, că toate felurile de acte, vânzare, cumpărare, donație, testamente, se vor face pe viitor, în cel puțin 6 exemplare, însoțite de o schiță topografică, 1/20.000, făcută de ingineri, conducători tehnici, ingineri agronomi ingineri hotarnic, dn care două exemplare rămân părților, unul instanței unde se redactează, notarului comunei unde este imobilul, judecătoriei comunei unde este imobilul, iar altul tribunalului dela sediul imobilului.

Prin aceasta, fără a prejudicia legea Cărții funduare și legea autentificării actelor, s'ar fi făcut pregătiri, cari ușurau extinderea acestor legi, pe teritoriul țării și armonizarea lor.

Ce ușor s'ar fi putut extinde legea Cărții

Funduare în Vechiul Regat, care azi preîntâmpină mari greutateți, și ce ușor s'ar fi înlăturat des-avantajul ce îl are cartea funduare, de a fi nevoit să cutreeri toate judecătoriile, pentru a putea vedea, averea unui cetățean din un județ.

e.) Dar tot în dispozițiunile de unde vorbește de competența instanțelor, s'ar fi putut stabili că, hotărârile date, la sfârșitul anului, vor fi legate în volum, după natura lor, în ordinea pronunțării, hotărârile fiind bătute la mașină în mai multe exemplare.

S'ar fi înlăturat scrierea cu mâna a sutelor de sentințe în registre, în Vechiul Regat, și s'ar fi înființat la instanțele din Ardeal acel registru atât de necesar.

f) Dar tot în legătură cu competența instanțelor, s'ar fi putut legifera că, hotărârile penale, redactate în mai multe copii la mașina de scris, să se trimeată obligator, câte două exemplare, celor însărcinați cu executarea sentinței, una destinată a fi atașată mandatului, iar alta cazierului judiciar de pe județ, una, biuroului central de statistică și caziere judiciare, al Ministerului, Justiției, una notarului comunei de origină a infractorului.

Deabia acum încercăm să organizăm statistica judiciară, și spre părere de rău în ante proiectul de procedură penală se găsește art. 659 neclar și confuz redactat.

II.) Tot prin o lege de câteva articole se putea unifica și corecta o mare nedreptate ce se face Ministerului de Justiție în privința amenzilor judecătorești.

Fiecare Minister își face legi, în care bine înțeles introduce diverse penalități sancționate prin amenzi, în folosul său, așa că toate ministerele și casele autonome, afară de ministerul justiției, ș'au făcut venituri de milioane, în daua Ministerului de Justiție, iar ministerele și casele autonome, risipesc acele amenzi încasate, în diurne fără nici un rost sau date unor favoriti, în premii, sau alt mod.

Cu judecarea acestor procese, Ministerul de Justiție, pe lângă că nu are venituri, are cheltueli, în fond nefiind el vinovat de faptele săvârșite de contravenienți, și de lipsa de control, a organelor ministerelor și caselor autonome respective.

Ministerul de Justiție, pe lângă plata salariilor celor care judecă, e păgubit prin costul imprimatelor și dosarelor ce se întrebuintează cu judecarea acestor fel de cauze.

De aceea trebuia menționat că, jumătate din amenzile ce se aplică de instanțele judecătorești, să se încaseze direct, pentru Ministerul de Justiție și jumătate pentru ministerele respective.

Așa cred că am fi reușit și noi să strângem un fond, cu care cel puțin să ne constituim măcar un minister propriu, și să nu mai umblăm, ca melcul cu casa în spinare.

Așa cred, că s'ar fi putut termina mai repede Palatul Justiției din Iași, Galați, etc., și s'ar fi putut face tribunale proprii, nu tratați ca mosa-

firii nepoftiți, cum e tribunalul Râmnicul-Sărat, Olt, Trei Scaune, Făgăraș, etc.

Dar cu ocazia aceasta, fără să vreau, menționez că, deși cassa autonomă C. F. R., încasează de pe urma instanțelor, din amenzile date la legea poliției exploatarei C. F. R., sute de milioane, totuși sute de procese zilnic, se amână, din cauza neîngăduinței martorilor de a călători gratuit pe C. F. R. și de a nu da carnetele de autorizării pentru călătorii, Ministerul nostru, decât contra cost achitat imediat.

Acestea nu ar fi împiedicat cu nimic redactarea codurilor de bază, nici legiurile cu caracter penal cari au venit, sau vor veni, ci am impresia că legiferați, atunci ar fi fost de folos, și că dacă s'ar legifera și acum, bine înțeles mai clar, mai precis, ar ușura chiar textele anteproiectelor din codurile de bază, acum în discuție, care au așa de multe chestiuni supuse criticei.

Const. T. Marosin

prim procuror

cu gradul de consilier de Curte de Apel

Jurisprudențe civile

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I-a.
Decizia Nr. 666/932. Președinția d-lui S. Tipei, consilier

Din cuprinsul ordonanței No. 4420/1918, rezultă: ca documentul să constate toate elementele constitutive ale actului juridic de înstrăinare al imobilului, și chiar dacă acele elemente n'ar reeși dintr'un act scris, ci din două acte scrise la diferite epoce, este necesar, ca acele acte să formeze un act unic.

Având în vedere că prin motivele de casare recurentul pretinde că instanța de apel a interpretat greșit ordonanța Nr. 4420/918, a denaturat convenția părților și a comis un exces de putere prin aceea că a înlăturat ca neconcludent actul cu data de 14 Iulie 1921, din care rezultă prețul de vânzare al imobilelor în litigiu, cât și împrejurarea că recurentul a figurat, la expropriere, ca proprietar al terenurilor în litigiu, și a respins cererea de reînnoire, considerând convenția de vânzare ca nefiind valabilă din cauză că nu este cuprinsă într'un act scris.

Considerând, că potrivit art. 1 din ordonanța Nr. 4420/918 a consiliului de miniștri maghiar, rămasă în vigoare în Ardeal, pentru ca un act juridic de voință, prin care se înstrăinează un imobil, să fie valabil, este necesar ca acel act să fie cuprins într'un document scris, iar această dispoziție aplică chiar și la învoiala care premerge încheierii contractului;

Considerând că din acest articol, precum și din întreaga economie a menționatei ordonanțe rezultă că documentul scris trebuie să fie astfel întocmit, încât din el să se poată constata toate elementele constitutive sențiale unui act de vânzare cumpărare; ori, în speță, după cum s'a vă-

zut, actul cu data de 10 Ianuarie 1920, invocat de recurent în procesul de fond, nu întrunește aceste condiții, în el nefiind arătat și prețul de cumpărare; că, însă, se pretinde de recurent că acest preț este arătat în scrisoarea din 14 Iulie 1931, în baza căreia s'a făcut acțiunea în reînnoire.

Considerând că este exact că nu este absolut necesar ca toate elementele constitutive ale unui act de vânzare-cumpărare să fie cuprinse în unul și același document, ci pot fi cuprinse și în mai multe acte, chiar dacă sunt redactate în diferite epoci, cu condiția însă ca toate să formeze un act unic.

Considerând că, potrivit celor mai sus arătate, actul scris, care servește de bază la acțiunea în reînnoire din speță, numai atunci ar fi putut face ca actul de vânzare să fie considerat ca valabil și deci, ca acțiunea de reînnoire să fie admisă, când din el ar rezulta că a fost redactat cu expresă intenție de a forma numai un act, un tot cu actul de bază, la care se referă;

Considerând că, după cum constată și Curtea de Apel, actul din 14 Iulie 1921 nu este încheiat odată cu cel din 10 Ianuarie 1920, ci cu mult mai târziu, și în afară de aceasta nici acest act nu cuprinde în sine fixarea în scris a prețului de cumpărare, ci din contra din el rezultă că vânzătorul refuză să facă vre-o declarațiune cu privire la preț, arătând însă că el este tot cel fixat verbal, în fața martorilor, cu ocaziunea încheierii din procesul fundamental.

Că, în atari împrejurări, nu sunt întrunite condițiunile cerute de ordonanța Nr. 4420/918 pentru existența unui act juridic de înstrăinare a imobilelor în litigiu;

Că, în afară de aceasta, după cum bine motivează Curtea de Apel nici împrejurarea că recurentul a figurat la exproprierea ca proprietar al terenului în litigiu, nu poate înlocui actul scris cerut de susmenționata ordonanță, deoarece această ordonanță cere un act care să emane dela părți, iar nu o constatare judecătorească care ar putea dovedi existența înstrăinării unui imobil;

Că, astfel fiind, Curtea de Apel, respingând acțiunea de reînnoire a făcut o bună aplicare și interpretare a ordonanței Nr. 4420/918 și n'a comis nici un exces de putere și nici o denaturare a convenției părților, așa că motivele de casare fiind neîntemeiate, recursul urmează să fie respins.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția II-a.

No. 1046/3/1931 C. II. Președinția d-lui Dr. Ion Papp, preș.

Dacă conform art. 138 din legea tutelară, minorul care a împlinit 14 ani, va fi ascultat la aranjarea chestiunilor de avere mai importante, totuși omisiunea acestei cerințe a legii, nu este de natură de a anula actul juridic, afâta vreme cât minorul nu dovedește leziunea drepturilor sale.

Reclamantul Gardo Iuliu, a făcut recurs contra sentinței No. Ca. 442/1930/25 a tribunalului Hunedoara secția III. în proces cu părâții Klein

Iosif și soția lui Klein Iosif și minorii acestora, prin părintele lor Klein Iosif.

Reclamantul, deși legal citat, nu s'a prezentat, dar prin petiția de recurs, a făcut cerere, conform art. 46 din legea pentru Curtea de Casație, că motivele de recurs să fie cercetate și în absența sa, și astfel recurentul a cerut casarea sentinței tribunalului cu cheltueli de judecată, invocând:

1.) Violarea art. 110 pr. civ. 82 din Regulamentul Cărții funduare 317 p. 2 pr. civ. omisiune esențială și exces de putere, fiindcă tribunalul n'a ținut seamă de susținerea reclamantului, că contractul de vânzare a fost semnat de tutorul său, în timpul minorității, iar cuvintele „și în numele minorilor” s'a adăugat ulterior, și deci întrucât contractul n'a fost semnat și de reclamant, atunci minor, prin reprezentantul său, nu putea fi întabulat și în privința sa este nul. Tribunalul nu s'a pronunțat asupra cererii, ca martorii audiați să fie confrunțați asupra acestui fapt esențial.

2.) Exces de putere, violarea art. 138 din Legea tutelară, căci în fapt s'a dovedit, că reclamantul la încheierea contractului de vânzare avea etatea de 14 ani și totuși n'a fost ascultat de instanța tutelară, și deci contractul este nul, însă tribunalul n'a ținut seamă nici de acest mijloc de anularea vânzării.

Pârâții au cerut respingerea recursului cu spese.

Motivele de casare sunt nefondate.

Reclamantul Gardo Iuliu, prin acțiunea intentată contra pârâților Klein Iosif și soția sa și minorii lor copii, arată că tatăl său Gardo Albert, în timpul minorității reclamantului, a vândut prin contractul din 25 Februarie 1922, pârâților imobilul înscris în C. f. 1225 a orașului Deva No. top. 3401/1/1, asupra căruia el avea drept de proprietate în măsură de 1/4. Că la acea dată reclamantul avea etatea de 14 ani, însă instanța tutelară nu l'a ascultat conform art. 138 din legea XX:1877 și astfel a cerut anularea vânzării în privința părții sale.

Ambele instanțe de fond au respins acțiunea și din considerentele sentinței atacate se vede că tribunalul luând în vedere contractul de vânzare-cumpărare scris și datat 25 Februarie 1922, în care se arată, că contractul este „încheiat, pe deoparte între Gardo Albert în numele său și ca tutor legal în numele copiilor, minorii Gardo Iulius și Gardo Geza, ca vânzători, și de altă parte, între Klein Iosif...” și acest contract este semnat de Gardo Albert „în numele său și ca tutor al minorilor...: și de asemenea actul este semnat și de martorii Dr. Ulpiu Almășescu și dr. Ringvald Artur, și astfel instanța de fond constată, că cei dintâi au vândut celor de-al doilea imobilul din proces, și contractul fiind aprobat de sedria orfanală, dreptul de proprietate s'a întabulat pe numele cumpărătorilor. Tribunalul argumentează, că și în cazul când, cuvintele: „și ca tutor al minorilor” de lângă semnătura lui

Gardo Albert, ar fi fost trecut ulterior, după cum susține reclamantul, n'are importanță, de oarece calitatea lui Gardo Albert se constată din chiar cuprinsul contractului, anume „în nume personal și ca tutora” și deci orice probă este inutilă. Instanța de fond stabilește că vânzarea fiind constatată prin act scris, care este semnat de părți și doi martori, prin aceasta cerințele ordonanței 4420/1918 sunt îndeplinite și actul prezentându-se în formă legală, bine s'a întabulat dreptul cumpărătorilor. În fine tribunalul motivează că deși reclamantul n'a fost ascultat de sedria orfanală cu ocaziunea încheierii contractului, ca unul ce avea împlinți 14 ani, totuși această lipsă nu este substanțială și nu constituie un motiv pentru anularea vânzării.

Asupra motivului prim de casare;

Având în vedere, că după cum bine tribunalul a stabilit în fapt, conform conținutului actului scris, și anume, că din chiar textul contractului se constată că Gardo Albert, a consimțit vânzarea imobilului din proces, atât în calitate personală, în privința dreptului său, cât și în calitate de tutore al minorilor săi fii, între care și reclamantul referitor la dreptul acestora și prin aceasta s'a definit calitățile în care el a negociat și semnat actul, și deci este indiferentă împrajurarea, dacă acel adaos, adică repetarea din nou a celor două calități s'a făcut odată cu semnătura sau ulterior, și așa fiind tribunalul printr'o bună interpretare a conținutului contractului scris și printr'o completă motivare, a înlăturat ca inutilă ascultarea și confruntarea martorilor, căci proba faptului pretins s'a stabilit printr'o completă, și în consecință această parte a motivului de casare este nefondată.

Având în vedere, că tribunalul conform conținutului actului scris stabilește în fapt, că contractul poartă semnăturile părților contractante și a doi martori, și deci actul îndeplinind toate condițiunile de formă, cu drept cuvânt instanța de fond a conchis, că fără violarea art. 82 din regulamentul cărților funduare și nici a unuia din textele arătate în motivul de casare, s'a operat întabularea dreptului de proprietate pe temeiul acelu contract de vânzare, și așa dar și această parte a motivului de casare este nefondată.

Asupra motivului al doilea de casare.

Considerând, că legea tutelară prevede, prin art. 138, că minorul care stă sub tutelă, după ce a îndeplinit vârsta de 14 ani, va fi ascultat la aranjarea chestiunilor sale de avere mai importante, dar textul adăogă, că declarația minorului nu are putere decisivă, cu alte cuvinte instanța tutelară are dreptul de apreciere în privința ascultării minorului, de unde consecința că această procedură nu este esențială, și deci numai această simplă omisiune nu este de natură de a anula actul juridic, atâta vreme cât minorul nu dovedește leziunea drepturilor sale, și anume prin învederarea unor împrajurări sau fapte existente la epoca încheierii actului și asupra cărora dacă

s'ar fi dat minorului ocaziunea să le declare, ele era de natură să împiedece încheierea contractului.

Având în vedere, că în tot cursul procesului, cum și înaintea Curței, n'a afirmat întru cât vânzarea din discuție a fost în detrimentul intereselor sale și prin urmare tribunalul printr'o bună aplicare a citatului text de lege, a hotărât că simpla neîndeplinire a formalității ascultării minorului, cu ocaziunea aprobării vânzării de către Sedria Orfanală, nu constituie un motiv de anulare a contractului și în consecință și acest motiv de casare s'a găsit neîntemeiat.

Pentru aceste considerente, Curtea a respins recursul și l'a obligat pe reclamant, conform art. 543 pr. civ. la plata cheltuelilor de judecată.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția III-a.

No. C. III. 2432/65-1932. Preș. dl. Alex. Ulvinianu, președ. *Consemnarea sumei datorate. — Când se poate face. — Poprirea sumei în mâna debitorului este un caz în care se poate face consemnarea? — Soluție afirmativă. Art. 1425 c. c. a.*

În contra sentinței Tribunalului prin care s'a respins apelul pârâților au făcut recurs, în termen, aceștia, pentru exces de putere și violarea art. 1425 din c. c. a. susținând că în calitate de terți față de poprirea ce li s'a înmănat, nu putea face altceva decât să consemneze suma datorată și poprită;

Având în vedere că recurenții au cerut admiterea recursului cu cheltueli, iar intimata respingerea lui cu cheltueli, conform celor din întâmpinare;

Având în vedere că prin acțiune s'a cerut chirie pe trimestrul al II-lea 1931 cumpărat de reclamantă dela antecesorii acesteia, cari au închiriat imobilul pârâților, iar pârâții s'au apărat că fiind proprietari în mâinile lor chiria pentru datorii de-ale antecesorum reclamantei, ei au consemnat chiria și au încunostiintat părțile;

Având în vedere că judecătoria a admis acțiunea pentru că pârâții au cunoscut schimbarea proprietarului și trebuiau să achite acesteia chiria, iar nu să o depună, iar tribunalul a respins apelul pârâților și a confirmat cartea de judecată, adăogând la motivele judecătoriei că menținerea ipotezei în favoarea chiriașilor nu înseamnă altceva, decât obligațiunea pentru noul proprietar de a respecta locațiunea dar nu și menținerea raportului dintre vechiul proprietar și chiriaș;

Având în vedere că, judecând astfel, tribunalul a dat o hotărâre casabilă pentru violarea art. 1425 din codul civil austriac, potrivit căruia *debitorul este în drept a depune în consemnațiune judecătorească suma ce datorează când aceasta nu se poate plăti din anumite motive importante și, dacă a făcut aceasta în mod justificat, încunostiintând și pe creditor, el este liberat de obligațiune;*

Ori, în speță, din cele constatate de instanța de fond, rezultă că pârâții s'au văzut popriți asu-

pra sumei ce datorau reclamantei pentru o datorie a antecesorum ei, fost proprietar al imobilului a cărui chirie urmau să achite reclamantei, iar *poprirea este unul din motivele importante, când debitorul, potrivit citatului text, nu poate plăti suma datorată, ci este în drept a o depune în consemnațiune judiciară, deoarece față de un ordin emanat dela o instanță judecătorească, cum este o proprie, particularul este pus într'o gravă alternativă, din care, cu judecata sa de laic și ale dreptului, nu poate fi considerat că ar putea găsi o justă esire, astfel că se impune ca, în loc de orice soluțiune ce ar putea să fie greșită, să recurgă la consemnarea sumei, lăsând în sarcina instanțelor judecătorești deslegarea cuvenită a litigiului;*

Având în vedere că, s'a mai constatat în fapt de către instanțele de fond că pârâții au încunostiintat despre faptul consemnării sumei pe creditoare, satisfăcând astfel cerințele citatului text;

Că, în consecință, pentru motivul arătat de recurenți, sentința a trebuit a se casa;

Considerând că, în temeiul dispozițiilor art. 53 din legea Curții de Casație, faptele fiind contestate, Curtea a evocat fondul, aplicând textul citat acestor, fapte și, în consecință, a respins acțiunea reclamantei acordând cheltueli de judecată pentru toate instanțele pârâților potrivit dispozițiilor art. 543 alin. ultim. 508 și 424, 425 din procedura civilă;

Pentru aceste motive recursul s'a admis și s'a respins acțiunea.

TRIBUNALUL HUNEDOARA, Secția II-a.

Dec. Nr. Ca. II. 7080/1928. Președinția d-lui D. Coandă
S E N T I N Ţ A :

Tribunalul admite acțiunea și obligă pe pârât să-și restrângă drepturile de servitute conform contractului de vânzare cumpărare din 1 Mai 1895 intervenit între vânzătoarea Kiss Ida și cumpărătorii Dr. Mailand și soția sa Inceze Boresa, care au fost și trecute la cartea funduară a comunei Deva foaia Nr. 1226 Nr. top. 935/2, 936 și anume în privința fântanei să-și restrângă servitutea la dreptul de a scoate apă prin scufundarea găleței pentru trebuințele casei și pentru adăparea viteilor, fiind obligat pârâtul să lase liber terenul dintre fântână și gard, așa cum se prevede în schița dela expertiză, făcută de inginerul Iuliu Kroll din 11 Iunie 1930, și anume cu respectarea hotarului A. B. C. D. E. F. iar dacă voieste să uzeze de dreptul de a scoate apă din fântână este obligat să pună roata de partea imobilului său.

Obligă pe pârât să lase neatins în cealaltă privință dreptul de proprietate al reclamantei asupra terenului pe care este făcută fântâna în sensul de a-și retrage zidul casei pe marginea hotarului.

În privința dreptului de a trece cu carul și dedeștru pe partea din curtea reclamantei, Tribunalul obligă pe pârât să-și retragă dreptul de servitute conform contractului, neavând dreptul de a staționa cu carele ce vin la cărcume sau în

alt mod și nici să depună materiale pe această porțiune și nici să verse lăturile (apele murdare) sau să conducă aceste ape, prin canal pe această porțiune.

Mai obligă pe pârât să plătească reclamantei cu titlu de daune suma de 10.000 (zece mii) Lei cum și 34.050 lei zis (trei zeci și patru mii și cinci zeci) Lei, cheltueli de judecată, toate acestea în termen de 15 zile cu excepția retragerii zidului pe hotar, pentru care se acordă un termen până la data de 1 Aprilie 1931, sub urmările execuției silite. Deasemenea obligă pe pârât să plătească în termen de 8 zile expertului inginer Iuliu Kroll, sumar de Lei 3000 (trei mii) drept onorar.

M O T I V E :

Reclamantii au făcut acțiune, chemând în judecată pe pârât pentru a fi obligat să înceteze de a-și extinde în diferite moduri drepturile de servitute stabilite prin contract și de a fi silit să-și reducă drepturile sale cu privire la fântână la senzul drept de servitute contractuală nefăcându-i pe rând să se transforme servitutea în drept de proprietate. Prin acțiunea lor, reclamantii au specificat că pârâtul avea drept de servitute asupra fântânei a cărei proprietate este a lor pentru a scoate apă prin scufundarea găleței fiind convenți că roata fântânei să fie pe partea imobilului pârâtului, așa că se scoate apă de pe imobilul său. Pârâtul însă a mutat roata de partea imobilului reclamantilor și a clădit o casă a cărei zid este făcut până în marginea fântânei clădind și de-asupra fântânei până la jumătate. Iar în fântână, a introdus o țevă pentru a scoate apă cu motorul, împiedecând pe reclamantii să folosească fântâna din cauza că găleata s'a agățat de vârful țevei și nu s'a mai putut desface. De asemenea pârâtul a avut dreptul se treacă cu carul și pedestru porțiunea dela intrare prin curtea reclamantilor, dar pârâtul lasă pe țărani care vin la cârciumă să staționeze cu carele pe a această parte, să depună materiale cu ocaziunea construcției casei și să arunce lăturile pe porțiunea aceasta. Pârâtul s'a apărat, susținând că întradevăr, fântâna este proprietatea reclamantilor, dar numai fântâna nu și terenul pe care este făcută fântâna și fașia înconjurătoare, care este proprietatea pârâtului și deci cu tot dreptul a putut clădi deasupra fântânei și până în marginea fântânei.

În privința folosinței fântânei, reclamantii nu pot pretinde ca roata să fie pe partea dinspre imobilul pârâtului, deoarece pârâtul nu folosește fântâna cu roata și deci nu este obligat să mai ție roata în această parte ;

Având drept de servitute asupra fântânei de a folosi apa a găsit că nu produce nici o piedecă reclamantilor și nu depășește dreptul său, dacă a instalat o țevă în fântână, scoțând apa cu motor, așa cum se izează în timpurile moderne. Agățarea găleței e ceva incidental, care se poate pune în ordine fără restrângerea dreptului de servitute sau fără a se considera o turburare de posesie sau împiedecare de folosință.

Staționarea carelor pe porțiune dela intrare din curtea reclamantilor nu s'a făcut cu îndrumarea pârâtului și deci reclamantii să acționeze în judecată pe acei țărani, care au staționat cu carele pe imobilul lor. A negat că ar fi depozitat materiale pe imobilul servient sau că ar fi aruncat apă murdară.

Ulterior, pârâtul și a făcut fântână proprie în curtea sa și a scos țevile din fântâna reclamantilor, așa că acest capăt de cere rămâne fără obiect. A negat dauna pretinsă de reclamantii.

Sa administrat probă, s'au făcut esire la fața locului s'a făcut expertize printr'un inginer ;

T R I B U N A L U L

Asupra acțiunii de față,

Având în vedere că în cauză este a se examina în primul rând câte drepturi are pârâtul asupra fântânei din litigiu, pentru a vedea dacă prin faptele sale a depășit acele drepturi sau nu ;

Reclamantii pretind că sunt proprietari ai imobilului pe care este făcută fântâna, iar pârâtul recunoscând dreptul de proprietate al reclamantilor asupra fântânei, pretinde că este proprietar pe jumătate din imobilul pe care este clădită fântâna. În privința dreptului de proprietate lămuritoare este cartea funduară și expertul legal Iuliu Kroll, în expertiza sa de sub Nr. 19, arată că hotarul dintre proprietatea reclamantilor și a pârâtului este astfel că întregă fântâna, cu terenul înconjurătoriu, linițele indicate pe schiță, cu literile A. B. C. D. E. F. cade pe imobilul reclamantilor, din care face parte integrantă.

În consecință susținerea pârâtului este nefondată.

De altfel fântâna nu este un lucru mobil și nu se poate concepe drept de proprietate asupra fântânei fără a cuprinde în acest drept și terenul pe care este clădită; ori pârâtul a recunoscut dreptul de proprietate al reclamantilor asupra fântânei, și deci implicit a recunoscut proprietatea reclamantilor și asupra terenului pe care este făcută fântâna. Însăși și fiintarea dreptului de servitute poate spune pârâtului că fântâna este imobil și deci nu poate fi privită aparte de terenul în care este făcută. Este deci evident că prin clădirea zidului casei, peste terenul cuprins între literile B. C. D. E. din schița dela expertiză, pârâtul și-a transformat un drept de servitute în drept de proprietate și urmează să-și restrângă dreptul său, dărâmand zidul casei retrăgându-l pe linia A. B. C. D. E. F. din plan. Tribunalul nu a mai discutat dacă pârâtul a avut un drept de servitute asupra fântânei căci aceasta stă în afară de discuție; numai întinderea dreptului este contestată.

Pârâtul nu a avut dreptul să-și schimbe dreptul de servitute așa cum fusese anterior stabilit de către predecesori prin contract scris și intabulat în regulă. Deci nu a avut dreptul să introducă în fântână o țevă și să scoată apă din fântână cu motorul.

Dacă timpurile moderne nu se mai potrivesc

cu fântâna cu roată, și găleată, n'are decât pârâ-
tul să facă o nouă convenție cu reclamantii și să
obție prin consimțământul schimbarea folosinței.
Contra voinței proprietarului nu se poate schim-
ba însă felul de folosință împiedecarea găleței
este o turburare temporală a folosinței și nu are
de a face cu acțiunea de restrângerea servitutei.
Poate fi considerată ca o daună prin schimbarea
felului folosinței, daune pe care desigur le-a văzut
pârâțul căci a fost cauzate dintr'o faptă a sa, la
care nu avea dreptul.

Roata nu este obligat pârâțul să o mențină
pe partea sa, câtă vreme nu folosește fântâna din
litigiu, deci în această privință acțiunea este ne-
fondată, și nu poate fi admisă.

Cu privire la dreptul de trecere cu carul și
pedestru, neapărat, pârâțul trebuie să respecte
convențiunea scrisă și să-și limiteze dreptul de
servitute numai la trecerea cu carul și pedestru;
în consecință nu a avut dreptul să depoziteze
materiale pe acest teren, nici cu ocazia construc-
ției, și nici cu orice altă ocaziune, fără învoirea
prealabilă a proprietății.

Cu martori: Tarta Anica, Lalszo Lidia, Gre-
gus Ștefani soția lui Gregus Ștefan, s'a făcut do-
vada că pârâțul a depozitat în curtea reclaman-
ților materiale de construcție ca: nisip, cărămidă,
tuburi, etc.

Nu a avut dreptul pârâțul să permită țărani-
lor care veneau la cârciumă ca să staționeze cu
carele în curtea reclamantilor.

Nu poate pretinde pârâțul că nu e răspunzător
de fapta clienților săi și că reclamantii n'au
decât să-i acționeze direct în judecată.

Clienții nu pot ști ce fel de drepturi are pârâ-
tul asupra acestei porțiuni de teren și nici nu pu-
tea cunoaște întinderea drepturilor pârâțului, așa
că acesta trebuia să le atragă atențiunea că nu
pot staționa cu carele lor acolo, dacă voiesc să
vină la cârciumă, ei pot staționa numai în stradă.

Din împrejurarea că pârâțul și-a făcut o câr-
ciumă pe imobilul dominat, nu înseamnă că a
putut câștiga mai multe drepturi asupra imobilu-
lui servient și nu-și poate extinde sub nici un
cuvânt dreptul său de servitute. Clientii săi n'au
mai multe drepturi ca însăși pârâțul, și deci n'au
dreptul să staționeze cu carele ci numai să treacă
cu piciorul și cu carul, iar pârâțul ca cârciumar,
este responsabil de faptele clienților săi întrucât
nu sunt fapte isolate, ci obicei premanentizat.

N'are dreptul pârâțul să arunce apă murdară
pe imobilul servient și nici să le conducă prin ca-
nal pe acest imobil, deoarece contractul prin care
s'a stabilit cu două drepturi de servitute nu glă-
suește nimic asupra aruncării lăturilor.

Cu martorii: Necșa Ioan, Alexandru Szom-
batfalci Dr. Iano Iosif, Tarta Anica, Laslo Lidia,
soția lui Gregus Ștefan, s'a făcut dovada stațio-
nării carelor sau căruțelor pe locul din litigiu,
cum și aruncarea lăturilor sau canalizarea lor pe
imobilul reclamantilor.

Scurgerea apelor naturale nu se discută, dar

canalul pentru scurgerea apelor naturale nu este
destinat scurgerii lăturilor și pârâțul nu poate
arunca lăturile și nici să le canalizeze pe imobilul
reclamantilor fără învoirea expresă a acestora.

Pentru aceste motive Tribunalul a urmat să
admită acțiunea în limitele dispozitivului sentin-
ței și să oblige pe pârâț să se conforme contrac-
tului scris din 1 Mai 1895 intervenit între Kiss
Ida deoparte și între Dr. Mailand Henrich și
soția pe de altă parte.

Prin apreciere găsind că întradevăr pârâțul a
produs reclamanților atât o daună materială prin
depășirea drepturilor sale cât și o daună morală,
prin restricțiunile ce le-au impus reclamanților,
Tribunalul a fixat quantumul daunelor la suma
de 10.000 (zece mii) Lei.

Cheltuelile de judecată conform tarifului.

Data și citită în ședință publică, azi la 10 De-
cembrie 1930, la Tribunalul Hunedoara.

N. R. Această hotărâre a fost în parte ad-
misă de Curtea de Apel și confirmată în aceeași
măsură de Curtea de Casație. Se vor publica și
acele decizii.

Jurisprudențe procedurale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a.
Dec. Nr. 176/ 933. Preș. d-lui Al. Dem. Oprescu, consilier

Dacă conform art. 154 pr. civ. actele judecătorești se comunică mandatarului, care a primit procesul, totuși când mandatarul, substituiește pe un altul de a primi în locul său asemenea acte, urmează că comunicările făcute substitutului, sunt valabile.

Asupra recursului introdus de Eugenia An-
ton, Dr. George Anton și văduva Ana Rus, în
contra deciziunii cu Nr. C. II 602/932 a Curții de
Apel Cluj, secția II-a;

Având în vedere că din deciziunea supusă
recursului și actele dosarului rezultă că Eugenia
Anton, Dr. George Anton și văduva Ana Rus,
cerând încuviințarea execuțiunii silite în contra
lui Solzer Friederich, pe baza deciziunii Curții
de Apel Cluj cu Nr. C. I. 1151/931 secția I. Tri-
bunalul Năsăud prin încheierea cu Nr. 1576/928
din 1 Martie 1932 a admis cererea și în conse-
cintă a ordonat execuțiunea;

Că potrivit acestei încheieri făcând apel ur-
măritii Mihail și Friederic Solzer, pe motiv că de-
ciziunea Curții de fond sus amintită, pe baza
căreia se cerea execuțiunea —, nu este definitivă,
întrucât n'a fost comunicată mandatarului, advo-
catul Benedekt Aladar, încredințat cu purtarea
procesului de fond, ci substitutului său anume
advocatul Dr. Fenderber, Curtea de Apel secția
II, prin deciziunea atacată cu prezentul recurs, a
admis apelul, respingând cererea de execuție ca
prematură;

Având în vedere că recurenții prin motiva-
rea recursului susțin că instanța apelativă a comis

greșală esențială, întrucât nu a ținut seama de procură dată de avocatul Benedek Aladar mandatarul urmăriților — din care procură reiese că numitul substituit anume Dr. Ferberber avea mandat de a primi citațiuni somațiuni, cărți de judecată, sentința, deciziunii și să semneze de primirea lor și deci hotărârea Curței de Apel, în baza căreia se cerea execuțiunea silită, a fost valabil comunicată.

Considerând că dacă prin dispozițiunile art. 154 pr. c. se prevede că actele judecătorești se vor comunica mandatarului care a primit procesul totuși când substitue pe un altul de a primi în locul său asemenea acte, urmează că comunicările făcute către substituit sunt valabile.

Având în vedere că în speță se constată că deși în dos. Nr. C. I. 1151/931 a Curței de Apel Cluj, secția I-a, există o procură dată de către avocatul Dr. A. B. mandatarul părții care a primit procesul, către substitutul său avocatul Dr. Ferberber și prin care procură acesta din urmă era autorizat să primească orice fel de hotărâri judecătorești, semnând de primire, totuși Curtea de fond a omis să examineze această procură și a se pronunța, dacă față de acest mandat special, deciziunea Curței de fond în baza căreia se cerea execuțiune fiind primită de substituit, a fost legal comunicată.

Că dar Curtea de fond comitând omisiune esențială, motivul se găsește întemeiat și deci recursul cată a se admite, casându-se deciziunea cu trimitere la aceeași instanță spre o nouă judecată, fără a mai fi nevoie ca această Înalță Curte să mai discute și celălalt motiv de recurs.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a.
Dec. Nr. 120/928. Președinția d-lui O. Băleanu, consilier
Condițiunile perimării.

Asupra cererii făcute de către Schneider Iuliu, pentru a se perima recursul făcut de Ministerul Sănătății contra deciziunii Curții de Apel Cluj No. C. III. 353/1926.

Având în vedere că, în conformitate cu art. 446 ultimul alineat din procedura civilă ardeleană, termenul de perimare este de 3 ani.

Având în vedere că legea accelerării judecăților, care este aplicabilă pe întreg teritoriul țării Românești, prevede citarea părților la desbateri, citare care se face în urma plății de citații, care plată este lăsată la facultatea părții, de unde rezultă, că în cazul când ea nu se îngrijește de plata acelor taxe, atunci suferă rigorile legii pentru neplata taxelor și lăsarea procesului în nelucrare;

Având în vedere că în speță din dosar se constată că recursul a fost introdus la Curtea de Apel Cluj, la 13 Iulie 1928, trimis la Curtea de Casație și înregistrat la 28 Octombrie 1928, iar dela această din urmă dată și până la 29 Septembrie 1932, când s'a cerut perimarea, a stat în nelucrare, neplătindu-se taxa pentru emiterea citațiilor.

Considerând, că în asemenea situațiune de fapt și față de principiile de drept mai sus expuse recursul în speță fiind lăsat în nelucrare mai mult de trei ani, urmează a se declara stins, adică a se perima.

Că, dar cererea de perimare în speță este fondată și cată a fi admisă.

Văzând și cererea de cheltueli de judecată și apreciind;

Pentru aceste motive, Curtea, în numele legii, admite cererea făcută de Schneider Iuliu și

Declară perimat recursul făcut de Ministerul Sănătății, contra deciziunii Curții de Apel Cluj, secția III. No. C. III. 353-11/1926.

Jurisprudențe penale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a.
Dec. Nr. 1713/1932. Preș. d-lui Al. Dem. Opreșcu, cons.
Prefect dat judecăței pentru abuz de putere pentru că a liberat pe cei arestați de jandarmi. — Dreptul de intervenție al prefectului. — Achitare.

Asupra recursului introdus de reprezentantul reclamantului Adam Hărăguș în contra deciziunii No. PII. 336/1931 a Curței de Apel din Cluj, secția II, prin care menținându-se sentința primei instanțe inculpatul Ștefan Rosvan a rămas achitat de orice penalitate pentru faptul de abuz de putere de care a fost reclamat de numitul Adam Hărăguș;

Văzând că recursul este făcut cu sprijinul cauzei de nulitate prev. de art. 385 pct. 1. a. pr. p.;

Având în vedere că pentru a achita pe inculpat în baza art. 326 pct. 1 pr. pen. instanțele de fond au stabilit în fapt și în drept că în ziua de 24 Ianuarie 1929 erau adunați la secțiunile de jandarmi Ilia-Hunedoara, mai mulți țărani din comuna Ilieși, învinuți de reclamantul Adam Hărăguș că i-ar fi distrus pădurea ce avea în acea comună; că toată ziua a fost ținută afară în fața secției pentru a fi anchetați, fără ca șeful de jandarmi să înceapă cercetările, motivând că încă nu a sosit pădurarul reclamantului, fără prezența căruia nu se poate începe nici o cercetare; oamenii au stat o zi întreagă nemâncați și pe un ger năpraznic și văzând că jandarmii îi țin degeaba s'au adresat prefectului de județ, inculpatul de astăzi — care întâmplător se afla în comună și care a făcut toate demersurile necesare pentru ca șeful secției să nu mai abuzeze de un sistem propriu de anchetare ci ori să meargă cu locuitorii la fața locului pentru a constata ce s'a distrus sau furat sau să le ia pe loc interogatorii și apoi să-i elibereze, deoarece era frig și ei se aflau nemâncați. Că dar, inculpatul intervenind cu calitatea se de prefect nu a făcut altceva decât a cerut accelerarea cercetărilor și a scos pe oameni din suferințele fizice în care se aflau din cauza timpului și lipsei de hrană, astfel că faptul său nu poate fi considerat un abuz de putere dar chiar o datorie, față de calitate ce avea;

Considerând că starea aceasta de fapt astfel reținută de instanțele de fond nu conține elementele unei infracțiuni, lipsind intențiunea delictuoasă din partea inculpatului care, oprind pe jandarmi să continue cercetări juridiciare într'un mod cu totul propriu, a uzat de un drept al său de privighere pe care i-o dă calitatea de prefect.

Că prin urmare, motivul de casare se găsește nefondat și recursul cată a se respinge ca atare.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a. Dec. Nr. 2474/1932. Președinția d-lui C. Gh. Rătescu preș. Emoțiune puternică. — Legitimă apărare. — Depășirea ei. — Lovituri cu palmele, deși puternice, nu sunt de natură a periclita integritatea corporală. — Citarea acuzatului în apel se face numai în caz de achitare, chiar dacă sentința condamnatore se schimbă de Curte, în urma apelului făcut de procuror.

Asupra recursurilor declarate de apărătorul public în interesul acuzatului Teodor Crețu și de acuzat prin apărător contra deciziei No. P. I. 175-9/1932 a Curții de Apel Cluj ;

Având în vedere că prin această hotărîre — anulându-se în parte sentința primei instanțe — numitul a fost condamnat la doi ani reclusiune și excluderea dela funcțiuni pe timp de trei ani, în baza art. 279, 281 al. 2., 91, 289 codul penal.

Văzând că recursul apărătorului se întemeiază pe cauzele de nulitate din art. 385 pct. 1 b) c) 2 și 3 pr. pen. ;

Având în vedere că în fapt instanțele de fond au constatat că acuzatul, în ziua de 15 August 1931, în urma unei certe cu Găvrilă Prigoană și după ce primise dela acesta două palme, încât a căzut jos, sculându-se imediat, a împus cu un briecag în abdomen pe numitul încât în urma leziunilor victima, în ziua de 17 August 1931 a decedat ; Că deci acuzatul cu intențiune, dar fără pre-cugetare a ucis, intențiunea însă a luat naștere în cursul unei puternice emoțiuni, rezultatul vătămării și ultragiului, grav și nedrept ce victima i l'a adus.

Considerând că starea aceasta de fapt constituind infracțiune, întrunește toate elementele componente crimei de omor prevăzută de art. 279 c. p. și calificată de art. 281 al. II codul penal ;

Că dar, faptul fiind bine calificat, motivul de casare, art. 385 pct 1 b) pr. penală, este nefondat ;

Având în vedere, că prin motivul de casare, bazat pe nulitatea din art. 385 pct. 1 c. pr. pen. recurentul cere achitarea acuzatului în baza art. 79 alin. ultim cod. penal ;

Având în vedere însă că din sentința recu-rată rezultă că emoțiunea sub care acuzatul a comis faptul, deși a fost destul de puternică, crima s'a executat subit, totuși această emoțiune nu a fost dintre acelea care să justifice depășirea limitelor legitimei apărări, mai ales că loviturile cu palmele ce acuzatul le-a primit dela victimă, deși au fost puternice, totuși nu erau dintre acelea ce ar fi periclitat integritatea corporală a lui.

Că astfel fiind, cu drept cuvânt instanțele de fond, înlăturând apărarea întemeiată pe dispozițiunile art. 79 c. p. alin. ultim și acest motiv de casare este neîntemeiat ;

Considerând că și pedeapsa aplicată este dată în limitele textelor lor de lege aplicate, iar circumstanțele atenuante, ce există în favorul acuzatului, și anume că este o persoană tânără care nu a mai fost pedepsit, nu sunt atât de importante și numeroase ca să justifice aplicarea art. 92 cod. penal.

Că prin urmare, motivele de casare — art. 385 pct. 2 și 3 pr. pen. — sunt nefondate și recursul cată a se respinge ca atare.

Având în vedere că prin recursul său acuzatul se mai plînge că sentința Curții a dat-o în lipsa lui și pentru că s'a acordat despăgubiri civile în sumă de 15.000 lei părții lezate ;

Considerând că, potrivit art. 413 al. II pr. penală, atunci când Curtea de fond, în urma apelului acuzatorului, urmează să revizuiască sentința achitătoare a tribunalului, totdeauna trebuie ca acuzatul liber să fie citat, iar acuzatul arestat trebuie să fie adus.

Că, întrucât legea se referă la ipoteza revizuirii unei sentințe de achitare numai, urmează că în cazul când acuzatul la prima instanță a fost condamnat chiar dacă Curtea de fond, în urma apelului acuzatorului, modifică această hotărîre, prezența lui în apel nu este imperios cerută.

Că astfel fiind și cum tribunalul Turda prin sentința sa No. P. II 3375/1931 a condamnat pe acuzatul din speță la un an închisoare corecțională, în apel — deși parchetul a atacat această hotărîre — nu mai era imperios cerută prezența lui.

Că dar, motivul de casare bazat pe dispozițiunile art. 384 pct. 6 pr. pen. este nefondat și cată a se înlătura.

Considerând că instanța penală a acordat 15.000 lei despăgubiri civile, lezăturii în conformitate cu dispozițiunile art. 292 cod. penal ;

Considerând că în ce privește quantumul acestei sume, el este fixat de instanța de fond în puterea dreptului ei de suverană apreciere asupra probelor administrate în cauză, drept care scapă cenzurei acestei supreme Curți ;

Că, prin urmare, acest motiv de casare fiind inadmisibil cată a se respinge ca neîntemeiat.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a. Dec. Nr. 1853/1932. Preș. d-lui Al. Dem. Oprescu, consilier

Amenzile din legea pentru reprimarea fraudelor în prepararea și comerțul băuturilor alcoolice au caracter penal. Recursurile se judecă de Curtea de Casație.

Asupra recursului introdus de firma Jacob et Comp. din Huedin, contra deciziei Nr. Fisc. II. 232-4/1931 a Curții de Apel Cluj, prin care, respingându-i-se recursul făcut contra sentinței Tribunalului Cluj secția II-a cu Nr. 424/1929 — numita a rămas să plătească 25.000 lei amendă în

baza art. 34, 39, 73 al. b) din legea pentru reprimarea fraudelor în prepararea și comerțul băuturilor alcoolice.

Văzând actele și lucrările dela dosar din cari rezultă că Ministerul de Agricultură și Domenii, în baza procesului verbal No. 9 din 16 August 1928, încheiat de medicul circumscriptiei rurale Huedin și procesului verbal dresat la 29 Octombrie de către controlorul financiar Leon Juga, a condamnat pe recurentă să plătească amenda arătată mai sus, pentru că a vândut rachiu de cereale de 44°93 și rachiu de vin cu o tărie de 54°3.

Că, afacerea venind în fața Tribunalului Cluj secția II-a, această instanță a respins apelul prin sentința No. 424/1929, care hotărâre fiind atacată cu recurs, Curtea de Apel Cluj l'a rezolvat ea, prin deciziunea supusă recursului de față.

Că, față de această procedură a Curții de fond, urmează a se pune din oficiu chestiunea dacă era competentă sau nu să judece ea un recurs în astfel de materie.

Considerând că, din dispozițiunile art. 73 din legea pentru represiunea fraudelor în prepararea și comerțul băuturilor alcoolice din 1927 — în vigoare la data constatării infracțiunilor imputate recurentei — text care prevede, în anumite cazuri, pe lângă pedeapsa amenzii și aceea a închisorii, din dispozițiunile art. 72 al. aceleși legi, care acordă Ministerului Agriculturii și Domeniilor, cât și sindicatelor, dreptul să se constituie parte civilă în instanță și din prevederile art. 67 care prohibă aplicarea circumstanțelor atenuante, precum și din întreaga economie a legii în chestiune, care după cum se învederează chiar din denumirea ce poartă consideră abaterile la dispozițiunile ei ca „fraude” și pentru a le împiedeca, a organizat un sistem speciale de „represiune” rezultă cu prisosință că infracțiunile la această lege au un caracter penal și tot astfel și pedepsele lor.

Considerând că, din prevederile art. 67 și 70 ale legii, texte ce dispun că deciziunile ministeriale, cari nu au fost apelate în termen, se execută de organele Ministerului de Finanțe în conformitate cu legea de urmărire a veniturilor Statului și că amenzile pronunțate pe baza ei se încasează și se varsă de Administrațiile financiare pe seama fondului Agricol, un se poate trage nici o concluziune contrarie celei de mai sus, întrucât prima dispozițiune prescrie procedura de urmat în cazul când deciziunile ministeriale nu ar fi apelate — ceea ce nu este cazul în speță —, iar cealaltă arată afectarea specială deată amenzii încasate, fapt care nu poate determina în nici un caz caracterul legii ca fiscal.

Că așa fiind și întrucât potrivit art. 2 din legea de organizare judecătorească recursurile în materie de contravențiuni la legile fiscale se judecă de Curtea de Apel, instanța de fond luându-și rolul de instanță de casare în această materie în care abaterile cât și pedepsele poartă un caracter penal prin aceasta și-a depășit compe-

tința sa materială și a săvârșit prin consecință nulitatea prevăzută de art. 384 pct. 4 proc. pen. ard., care urmează a se lua în considerare din oficiu conform aliniatului ultim al acestui articol.

Că, dar, deciziunea Curții de Apel cată a se casa în baza textelor arătate și — luându-se recursul în cercetare de către această Inaltă Curte — a se pronunța o deciziune în conformitate cu legea.

Având în vedere că rezultă din sentința supusă recursului că pentru a respinge apelul firmei contraveniente și a menține amenda aplicată prin deciziunea Ministerului, tribunalul constată în fapt că, recurenta a vândut, deci a pus în consumație, rachiu de cereale de 44°93 și rachiu de vin cu o tărie de 54°3, contravenind astfel dispozițiunilor art. 34 și 39 din legea pentru represiunea fraudelor în prepararea și comerțul băuturilor alcoolice.

Că, față de aceste constatări de fapt, susținerea recurentei că a fost pedepsită greșit pe baza acestor texte, deoarece nu ar fi pus în consumație ci a r fi ținut numai în depozit băuturi nereglementare — fapt permis prin suscitata lege — este nefodată, așa încât înlăturându-se motivele de casare recursul cată a se respinge ca atare.

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a. Dec. Nr. 1388/1932. Președ. d-lui Al. Dem. Opreșcu, cons.

Ministerul public nu poate să renunțe la acțiunea publică pusă în mișcare.

Asupra recursului făcut de Ministerul Public;

Având în vedere că posterior, prin adresa No. 3058/1931 către Președintele secției a III-a a Curții de fond, Parchetul general revoacă recursul;

Că astfel fiind, în primul rând urmează a se examina efectul acestei declarațiuni;

Considerând că, prin art. 314 și urm. din legea de organizare judecătorească, legiuitorul din 1925 a extins în Ardeal dispozițiunile din codul de procedură din Vechiul Regat, privitoare între altele la atribuțiunile Ministerului Public;

Considerând că din art. 1, 2, 4, 5, 6, 10, 21 și urm. din codul român de procedură penală rezultă principiul general că acțiunea publică este a societății, condusă de reprezentanții Ministerului Public, fiind lăsată la suverana lor apreciere numai deschiderea sau punerea ei în mișcare.

Că, însă, momentul în care acțiunea publică a fost deschisă ea nu putea lua sfârșit decât printr'unul din modurile determinate de art. 10 din procedura penală, adică prin achitarea, absolvirea sau condamnarea infractorului sau prin moartea lui (art. 12 din proc. pen.) sau în fine prin prescripțiune, amnestie sau anume în cazurile determinate de lege prin împăcarea părților (art. 82 legea jud. de ocoale) ori în delictul de adulter, prin cererea soțului inocent (art. 270 cod. penal).

Că dar, Ministerul Public ca mandatar al So-

cietății nu poate să retragă sau să renunțe la acțiunea publică pusă în mișcare.

Că astfel fiind, cererea de retragere a recursului de față urmează a fi înlăturată.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a.
Dec. Nr. 2255/1932. Președ. d-lui Al. Dem. Opreșcu, cons.
Sustracțiune de sub sechestru. — Nu există ceaștă infracțiune când persoana acuzată nu a avut cunoștință de existența sechestrului.

Asupra recursului declarat de avocatul Statului în contra deciziei No. 802-2/1931 a Curții de Apel Cluj secția III-a, prin care acuzata Feldrihan Rozalia a rămas achitată de sub învinuirea crimei de sustragere de sub sechestru prevăzută de art. 359 codul penal ;

Având în vedere că în fapt instanțele de fond au constatat că prin procesul verbal de sechestru No. 169 din 23 Noembrie 1928, sechestrându-i-se acuzatei doi porci în valoare de 2500 lei, pentru achitarea impozitelor convenite Statului în sumă de 5217 lei, și fixându-se licitația pe ziua de 21 Ianuarie 1929, la această dată când s'au prezentat organele pentru ținerea licitației s'a constatat lipsa lor.

Că acuzata nefiind față le punerea sechestrului, procesul verbal a fost lăsat pe masă, astfel că instanțele au constatat că ea nu a luat cunoștință de sechestrul instituit.

Considerând că *pentru ca să existe infracțiunea sustragerii de sub sechestrul prevăzut de art. 359 c. p. să cere neapărat ca persoana la care s'a sechestrat vreun obiect de instanța judecătorească să fi luat cunoștință de acel sechestru.*

Că întrucât în speță s'a constatat de instanțele de fond că acuzata n'a luat cunoștință că porcii au fost sechestrați prin procesul verbal No. 169 din 23 Noembrie 1929, cu drept cuvânt au fost îndrituite instanțele de fond să pronunțe achitarea în baza art. 326 pct. 1 proc. pen. și nici nu mai trebuia a se mai ocupa de existența infracțiunii din punct de vedere al art. 2 pct. 17 din legea XLI:1908, text ce actualmente este abrogat prin legea de urmărire și perceperea veniturilor publice, care au aplicațiunea generală pe întreg ținutul țării.

Că dar motivul găsindu-se nefondat, recursul cată a se respinge ca atare.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a.
Dec. No. 6008/1929. Președ. d-lui C. Chiseliță, consilier
Comunicarea hotărării nu se face acuzatului lipsă la dezbaterile apelului, când, în apel a fost reprezentat prin apărător special.

Asupra recursurilor făcute de acuzatul Atanasie Gliga și de apărătorul său contra sentinței Curții de Apel Cluj, secția I, cu No. P. I. 1863-8 1929, din 21 August 1929, prin care confirmându-se în ceiace privește pedeapsai sentința tribunalului Alba secția I, numitul Atanasie Gliga a fost condamnat la trei ani temniță grea, la excluderea dela funcțiuni publice, cum și la suspenda-

rea drepturilor politice pe timp de 5 ani, în baza art. 462, 463 codul penal, art. 50 N. c. p. art. 381 pct. 2 codul penal, combinat cu art. 383 al. I. teza II 388, 36, 99, 100, 92, 484 codul penal.

Având în vedere că acuzatul a declarat recurs înaintea tribunalului Alba, în ziua de 3 Septembrie 1929, cu ocaziunea publicării sentinței Curții de apel ;

Văzând art. 425 pr. penală ;

Considerând că în conformitate cu dispozițiunile acestui text se va comunica cu acuzatul numai în cazul dacă acesta nu s'a prezentat la dezbaterile apelatorie principală fie personal, fie printr'un apărător special.

Că în speță, constatându-se din procesul verbal de audiență că *acuzatul a fost reprezentat la dezbaterile apelatorie principală printr'un apărător special, greșit și cu violarea citatului art. 425 s'a dispus ca sentința să se comunice, legiuitorul neînțelegând să acorde acuzatului în cazul mai sus arătat dreptul de a ataca sentința Curții de Apel, rezervându-se acest drept pe seama apărătorului său special, care n'a prevăzut apărarea în fața instanței de apel.*

Că prin consecință recursul făcut în speță de acuzat urmează a se respinge ca inadmisibil.

Având în vedere că apărătorul acuzatului invoacă cazul de nulitate prevăzut de art. 385 pct 1, a. și pct 3 pr. pen. ;

Având în vedere că instanța de fond pe baza probelor administrate constată de fapt că, acuzatul în virtutea funcțiunei sale de agent, de urmărire la percepția Teiuș încredințat cu măsurarea și încasarea taxelor de înregistrare după contractele de vânzare cumpărare, a încasat în timpul dela 22 Martie 1928 până la 25 Februarie 1929, dela reclamantii Ioan Hațegan și alții, în mai multe rânduri, taxe de înregistrare în sumă de 114.234 lei, pe care și-a însușit-o, iar pentru a zădărnici descoperirea faptelor a înregistrat nume și sume false în registrele și chitanțierele, destinate pentru înscrierea încasărilor.

Că, prezentându-se reclamantii Cerna Toma și Ana Borna la acuzatul, spre a plăti niște taxe de înregistrare după contractul de cumpărare vechi acuzatul susținând neadevărul ca fiind contracte vechi, trebuie plătită taxa dublă — prin această amăgire a indus în eroare pe numiții reclamantii și încasând dela cel dintâi 211 lei și dela secundul 127 lei le-a eliberat chitanțe numai pentru sume mai mici, iar restul l-a reținut pentru sine.

Având în vedere, că primul fapt constituie crima de sustracțiune în funcțiune prevăzută de art. 462 codul penal, calificată conform art. 463, c. p. comise în mod continuativ, fiind stabilit că sustragerea banilor a fost efectuată de acuzat cu ocazia îndeplinirii unor operațiuni efectuate în virtutea funcțiunei sale de agent de urmărire și cum pentru a împiedeca descoperirea faptelor, acuzatul a falsificat acte publice ;

Că faptul al doilea întrunește elementele

componente ale crimei de excocherie penată de art. 50 N. c. p. art. 381 pct. II, cod. pen., întrucât acuzatul a comis faptul în calitatea sa de funcționar public în scopul de a realiza beneficii materiale ilicite, cauzând vătămaților un prejudiciu material;

Că, deci, în vederea celor expuse primul motiv de casare tras din greșita calificare a infracțiunilor pare a fi privit ca nefondat;

Considerând, că întrucât nu s'a constatat în favoarea acuzatului circumstanțe atenuante atât de numeroase sau atât de însemnate ce ar justifica aplicarea art. 92 cod. penal, deci reducerea pedepsei sub minimul legal, instanța de fond n'a săvârșit cauza de nulitate prevăzută de art. 385 p. 3, procedura penală, prin aceea că a refuzat să aplice citatul art. 92 codul penal;

Că, deci motivul II de casare este asemenea nefondat și ca atare recursul apărătorului urmează a se respinge.

Jurisprudențe la legi speciale

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția III-a.

Nr. Fisc. III. 2514/2/1931. Președ. Victor Popp, consilier

Un membru din comisia inferioară nu poate lua parte la judecarea aceluiași proces în comisia superioară de cenzurare a celei dintâi. Art. 76 și 78 L. C. D. și regula de drept comun procedural.

Contra deciziei Comisiunii de apel, a făcut recurs contribuabilul, pe motiv că s'a violat normele procedurale, căci atât în Comisiunea anuală cât și în cea de apel a luat parte ca reprezentant al fiscalului, aceeași persoană — dl. Moldovan Ioan.

Având în vedere că din actele dela dosar rezultă, că recurentul a fost impus de prima comisie anuală, prezidată de agentul fiscalului dl. Moldovanu la un venit net impozabil de 190.000 lei, pentru comerțul de manufactură;

Că contribuabilul făcând apel, Comisiunea de apel compusă și din I. Moldovanu care judecase la prima instanță a redus venitul comercial al contribuabilului la 170.000 lei;

Considerând, că din cuprinsul art. 76 și 78 l. contrib. directe, rezultă că legiuitorul a prevăzut numai compunerea Comisiilor prime și de apel, pentru fixarea și așezarea contribuțiilor directe fără să se specifice dacă aceeași persoană ce reprezintă fiscalul în prima instanță o poate reprezenta și în apel așa că în lipsă de indicațiuni de orientare urmează a se aplica dreptul comun.

Considerând, că din cuprinsul normelor de procedură rezultă, că legiuitorul în dorința de a ajunge la scopul că judecata să fie dreaptă și neinfluențată a dispus că aceeași persoană, care a judecat o afacere înaintea unei instanțe judecătorești de un grad, nu poate corespunde o instanță judecătorească de un grad imediat superior spre a judeca aceeași afacere la care luaseră parte,

în prima instanță, și această măsură legiuitorul a luat-o pentru a nu determina pe judecător că din amor propriu, să fie legat de soluția ce a dat-o deja, și astfel să împiedice ca o chestie să nu poată fi soluționată în mod just.

Că față de aceste considerente, greșit s'a procedat la Comisiunea de apel, ca reprezentantul fiscalului să fie în persoana d-lui I. Moldovanu, care reprezentase deja fiscalul în prima instanță și dăduse prima hotărâre.

Deci motivul de casare, că nu bine a fost compusă Comisia de apel este fondat și a trebuit să fie admis ca atare;

Pentru aceste motive s'a hotărât conform dispozitivului, urmând ca Comisiunea de apel să judece din nou și să fie compusă din partea fiscalului, cu alt delegat în locul d-lui I. Moldovanu.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția I-a.

N. Fisc. 3421/1931. Președinția dlui I. Mănescu, președinte

Bilanț vizat de controlorul Uniunii Cooperativelor (legea pentru organizarea cooperatiei din 28 Martie 1929. — Poate fi el contestat de org. fiscale cu ocazia impunerilor. Soluție afirmativă. — Registrul de mărfuri. — Se poate înlătura bilanțul pe baza lipsei acestui registru?

Conform deciziei Comisiei de Apel Alba, No. 62-a din 28 Martie 1931, prin care s'a admis apelul fiscalului și s'a stabilit pentru „Centrala Cooperativelor Hangya” din Aiud, venitul impozabil la suma de 3.720.000 lei — pe anul 1930, — s'a declarat recurs de contribuabil pentru exces de putere, omisiune esențială și violarea legii, și anume:

I. Violarea art. 101 al. ultim și 157 din legea pentru organizarea cooperatiei, — publicată în Monitorul Oficial No. 71 din 28 Martie 1929 și modificarea acestei legi publicată în Monitorul Oficial No. 77 din 4 Aprilie 1930 prin care s'a stabilit impozitul pe venitul comercial ar fi trebuit să fie făcută pe baza bilanțului, conform textelor menționate, iar nu pe baza altor norme străine de aceste texte;

II. Exces de putere, săvârșit prin aceea că față de bilanțul unificat, Comisiunea de Apel, nu trebuia să mai numească un expert contabil, spre verificarea registrelor și bilanțului.

III. Omisiune esențială și eroare grosieră, săvârșită de Comisiunea de Apel, prin aceea că s'a confundat „Contul de mărfuri” prevăzut de art. 101 din instrucțiunile oficiale pentru aplicarea legii Unificării Contribuțiilor directe, cu registru de magazie, care nu este obligatoriu;

Curtea,

Având în vedere dispozițiunile art. 101 al. ultim al legii pentru organizarea cooperatiei, care în conformitate cu art. 157, din aceeași lege, se aplică și societăților cooperative din ținuturile alipite, cum e în speță, care vor putea să funcționeze potrivit statutelor lor, până la 1 Septembrie 1938;

Considerând că, deși potrivit art. 101 al.

ultim impozitul pe veniturile comerciale și industriale ale societăților cooperatve se stabilește pe baza bilanțului vizat de organele de control ale Uniunii de cooperative respective; ori ale oficiului național al cooperatiunii Române, înțelesul acestui text, nu poate fi altul decât acela că trebuie să se stabilească venitul pe baza bilanțului, când bine înțeles, bilanțul este regulat întocmit pe baza registrelor regulat ținute. Când — însă bilanțul n'ar corespunde cu realitatea și când registrele nu sunt regulat ținute s'au n'ar exista asemenea registre, este cert că nimic nu se opune ca un asemenea bilanț să fie înlăturat de organele de impunere și de instanțele de Judecată. Judecat din acest punct de vedere, fiscul este în drept să ceară verificarea bilanțului unor asemenea cooperative; iar Comisiunea de Apel este în drept a admite asemenea cerere, și a se întemeia pe o expertiză pentru înlăturarea bilanțului, fără ca prin aceasta să violeze dispozițiunile art. 101 menționat sau să săvârșească vre-un exces de putere;

Dacă este însă adevărat că organele fiscale de impunere și instanță de apel, pot să înlătore bilanțul, această înlăturare trebuie să fie însă motivată pe considerațiuni îndestulitoare din care să rezulte că bilanțul nu reprezintă realitatea operațiunilor cuprinse în el.

În cazul de față s'a înlăturat de către Comisia de Apel bilanțul, pe motivul că, după cum rezultă din expertiza ordonată din cauză, firma nu conduce registru de mărfuri, și pe motivul că inventarul mărfurilor nu s'a încheiat la 31 Decembrie 1929, ci mult mai târziu. Registrul de mărfuri nu este însă obligatoriu și prin urmare, nu se poate trage, din faptul că lipsește acest registru, concluzia că bilanțul nu este exact.

Conform art. 101 din instrucțiunile oficiale, principalul element al bilanțului, după care se face alegerea venitului este contul de profit și pierderi; iar contul de mărfuri — nu registrul de mărfuri, de care se vorbește în raportul expertului — e principalul elemente ce intervine în formarea Contului de profit și pierderi. Prin urmare acest cont de profit și pierderi și contul de mărfuri, care cuprinde pe lângă mărfurile vândute, evaluarea mărfurilor, rămase, la încheierea lui după inventar, trebuiau luate în considerare de expert pentru verificarea bilanțului, iar nu registrul de mărfuri, care nu e obligator.

Iar Comisiunea de Apel, întemeindu-se numai pe lipsa registrului de mărfuri, spre a înlătura bilanțul a săvârșit prin aceasta un abuz de putere; deciziunea sa urmează deci să fie casată pentru acest motiv;

În ceea ce privește motivul arătat în decizia Comisiunea de Apel, că inventarul de mărfuri nu s'a încheiat la 31 Decembrie 1929, această împrejurare n'are nici o importanță în cauză, deoarece în întreprinderile mari și cu mai multe filiale, cum e în speță un asemenea inventar nu poate fi ținut la zi; iar în cazul de față, — la data de 18 Octombrie 1930, când s'a făcut expertiza, a fost

desigur încheiat, și putea fi luat în considerare.

Pentru aceste motive, Curtea casează Deciziunea Comisiunii de apel Alba No. 62-a din 28 Martie 1931, și dispune pe baza art. 86 legea U. C. D. a se trimitte afacerea înaintea aceleiași Comisiuni, spre a fi judecată din nou, ținându-se seamă de motivele prezentei decizii de casare.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția I-a.

No. Fisc. 3170/2/1931. Președ.: I. Mănescu, președinte

La amortizări au dreptul numai instituțiile industriale nu și cele comerciale.

Plățile pentru folosirea drumurilor nu privesc strict întreprinderea conform art. 31 p. 10. Plățile făcute Casei Cercuale în ce măsură sunt admise la scădere.

Deciziunea Comisiunii de apel, contribuabila a atacat-o cu recurs, cerând casarea deciziei atacate.

Reprezentantul fiscului a cerut respingerea recursului ca nefondat.

Recurenta invoacă ca motive de casare, că Comisiunea de apel a violat art. 31 punctul 6, 7, 9 și 10 din legea contribuțiilor directe și a comis un exces de putere și o omisiune esențială, când n'a scăzut din venitul brut:

1.) contravaloarea unui automobil în sumă de 100.070 lei;

2.) suma de 7.182 lei, plătită la Casa Cercuală pentru asigurările sociale;

3.) suma de 8000 lei cheltueli, plătite pentru folosirea drumurilor din anul 1928.

Asupra acestor motive de casare;

Având în vedere, că recurenta este o societate comercială și nu industrială;

Având în vedere, că conform art. 31 punctul 6 și 7 din legea pentru unificarea contribuțiilor directe, amortizări pentru instalațiuni mobile au drept a face numai întreprinderile industriale și nu acele comerciale;

Având în vedere, că conform art. 31 punctul 10 din legea susamintită pot scădea din venitul brut numai cheltuelile privind strict întreprinderea;

Având în vedere, cheltuelile plătite pentru folosirea drumurilor nu privesc strict întreprinderea recurentei;

Având în vedere, că Comisiunea de apel a scăzut din venitul brut o jumătate parte din suma plătită la Casa Cercuală de asigurări sociale, care conform legii pentru asigurarea socială (legea XIX:1907) cade în sarcina contribuabilei, iar ceialaltă parte trebuie să fie suportată de funcționari;

Comisiunea de apel n'a violat art. 31 din legea pentru unificarea contribuțiilor directe și n'a comis un exces de putere sau o omisiune esențială, când n'a scăzut din venitul brut sumele indicate în punctele 1—3.

Astfel fiind recursul este neîntemeiate și ca atare a trebuit respins.

Loc rezervat pentru reclame

BANCA CENTRALA

Intreprinderi industriale fondate și co-interesate:

Industria Sârmei — fabrică de cuie și sârmă în Ghiriș, gara Câmpia-Turzii;

Fabrica de Sticlărie S. A. în Turda

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT S. A. ȘEDIUL CENTRAL CLUJ

Filiale: Alba-Iulia, Bistrița, Haieș Sibiu, Turda.

Capital social 50 milioane, rezerve 20 milioane, depuneri 120 milioane.

A apărut

BULETINUL LEGILOR

care publică legile, regulamentele și instrucțiunile la câteva zile de la publicarea lor oficială sub direcțiunea

dl. I. MĂNESCU

Președinte la Curtea de Apel Cluj

Abonamentul	700 lei anual
Pentru magistrați și avocați	500 „ „

Platibil și în rate de minimum 50 lei

Administrația la Curtea de Apel Cluj